

תולדות לוי יצחק

הרב נפתלי צבי גוטליב

הסיפור שלי

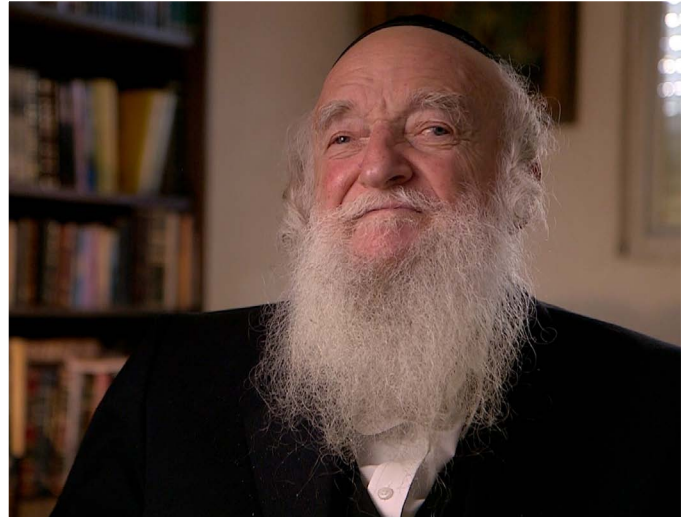
סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

עברתי עם הכוס ביד. הרבי מזג לי יין מהגביע שלו, ותוך כדי שאל אותי לפתע, "הלא הבטחת לי ספר על אבא שלי. איפה הספר?" ככה, קצר וחד. השאלה הפתיעה אותי. אני הרי הספקתי כבר כמעט לשכוח מזה שבכלל רציתי לכתוב ספר. גם כשהגעתי וזכיתי להיכנס אל הרבי ליחידות לא הזכרתי את נושא הספר; מאחר שהרבי לא ענה לי בשעתו, לא חשבתי כלל על העניין. אחרי שהתאוששתי מההלם הראשוני, אמרתי לרבי, "שלחתי לרבי מכתב, ולא קיבלתי תשובה". בתגובה הרבי צחק בקול ואמר בחיך, "אני צריך לתת לך תשובה? הקב"ה צריך לתת לך תשובה!" והרבי הוסיף ואמר, "עכשיו שאתה פה, תאסוף את החומר, יש פה כמה וכמה שהכירו את אבי, ותשתדל שהספר ייצא במהירות".

מיד אחר כך נגשו אלי בחורים שעמדו מסביב ושמעו את דברי הרבי אלי, ואמרו לי שיש רשימות מאמו של הרבי, הרבנית חנה, שבהן היא כתבה באריכות ממה שעבר עליה ועל בעלה רבי לוי יצחק בשנות הרדיפה הקשות בברית המועצות, ושזה יוכל לעזור לי עם הספר, ואכן השאלו לי רשימות מכורכות בכתב ידה של הרבנית. אחרי שחזרתי הביתה נודע לי שברח' צפניה, בשכונת גאולה בירושלים, גרה המשוררת זלדה (שניאורסון) מישקובסקי, שהייתה בת דודה של הרבי (אביה, הרב שלום שלמה שניאורסון היה אח של רבי לוי יצחק, אביו של הרבי). היא ניהלה התכתבות ממושכת עם הרבנית חנה ובמכתבים שהיו אצלה הופיעו פרטים נוספים שלא הוזכרו בחומר שקיבלתי מהבחורים, וכך התחילו להתקבץ בידי חומרים נוספים.

אני חייב לציין שהרגשתי ממש כיצד הרבי מלווה אותי. בנקודת ההתחלה לא היה לי כלום, אפילו לא סיפור אחד, והרי אי אפשר להכין ספר יש מאין. אבל ראיתי במוחש כיצד מידי יום הלך והתווסף עוד ועוד חומר. חשתי מין דחיפות לבצע את העניין, ועלו לי כל מיני רעיונות מקוריים שקודם לא יצא לי לחשוב עליהם. התחלתי לבקר אצל חסידים מבוגרים שהגיעו מרוסיה, והם סיפרו לי הרבה דברים. כך לאט לאט הלך העניין והתפרסם בכל חוגי חב"ד, ואנשים החלו להתקשר אלי ולספר לי סיפורים שהיו שמורים אצלם.

בכל פעם שסיימתי לכתוב פרק הייתי שולח מיד עותק לרבי. מדובר הרי על אבא שלו, ממילא הוא הראשון שצריך לראות את זה. לא על כל דבר הוא כתב הערות, אבל היו כמה הערות בודדות שהעיר. למשל, מחוסר ידיעה כתבתי שהאח

בצעירותי למדתי בישיבת 'תורת אמת' חב"ד בירושלים. מאחר שלא היו אז ישיבות רבות באותו אזור בירושלים, למדו בישיבה גם תלמידים שלא באו ממשפחות חב"דיות. זה היה בשנים הראשונות לנשיאותו של הרבי, ואותם בחורים התעניינו ושאלו כל מיני שאלות על הרבי. ידעו שהוא חתנו של הרבי הקודם, ושמעו גם שהוא בן אחר בן של האדמו"ר הצמח צדק, אבל בדיוק איך ומה לא ידעו. ניסיתי לברר אצל חסידים מבוגרים אבל גם הם לא ידעו, והדבר חרה לי מאד. איך ייתכן שהנשיא של חב"ד - לא יידעו מי היה אבא שלו והסבא שלו?

התייעצתי עם הרב טוביה בלוי ועם הרב חנניה יוסף אייזנבך ושיתפתי אותם בתחושותיי, וגם הם הסכימו אתי, ועודדו אותי לעשות משהו בנידון. התיישבתי וכתבתי מכתב לרבי שאני רוצה לכתוב ספר על אביו, רבי לוי יצחק שניאורסון, ושלחתי את זה בדואר מהיר, אך לא קיבלתי תשובה. כעבור זמן נסע הרב טוביה בלוי לרבי, וביקשתי ממנו שכאשר ייכנס ליחידות ישאל את הרבי בקשר לספר. הוא אכן שאל את הרבי, אבל הרבי ענה "יש עוד זמן, נראה..." הסקתי מכך שכנראה הרבי לא מעוניין בכך, וממילא החלטתי לוותר על הרעיון.

חלפו מעל תשע שנים מאז אותו מכתב, ולקראת חודש תשרי שנת תשל"ה (1974) נסעתי לרבי לראשונה. במוצאי שמחת תורה חילק הרבי "כוס של ברכה", כהרגלו, וגם אני

«

בערל (דוב בער) היה הבן השני, והרבי תיקן ושינה את הסדר. לייב) היה הבן השני, והרבי תיקן ושינה את הסדר.

דוגמה נוספת למעורבות של הרבי בפרטי תכני הספר: ברשימות הרבניות היה מסופר על בחור אחד שרבי לוי יצחק קירב עד שהפך לבעל תשובה. פעם הלך אותו בחור לטבול לפני התפילה בים, וטבע. רבי לוי יצחק הצטער מאד, כאילו היה זה בנו, ובשעת הלוויה, כשחלפו בסמוך לבית הכנסת שבו התפלל, הוציאו שולחנות והשכיבו עליהם את הנפטר, ורבי לוי יצחק ספד לו. אחרי ששלחתי את הפרק הזה לרבי התקשר אלי הרב חודקוב ואמר שהרבי ביקש שאברר האם יש נוהל כזה שמוציאים את הנפטר לפני הלוויה ומניחים על שולחנות, והאם זה תואם את ההלכה.

בין החסידים יוצאי רוסיה שאצלם ביקרתי במסגרת איסוף החומרים, היה הרב שמחה גורודצקי. בצעירותו התמנה על ידי הרבי הריי"צ כשד"ר

(שלוחא דרבנן) לטובת רשת ישיבות תומכי תמימים ברוסיה. הוא סיפר, שפעם אחת הוא ביקר בעיר יקטרינוסלב (כיום דנייפרופטרובסק), שם התאכסן במשך כשבועיים אצל רבי לוי יצחק שניאורסון שהיה רב העיר. באחד הימים אחז רבי לוי יצחק בידו והוביל אותו לאחד החדרים שדלתו הייתה פתוחה. הוא הצביע על בחור שישב שם ולמד, ואמר לאורח, "זה הבן הבכור שלי. הוא יודע תלמוד בבלי וירושלמי, עם כל מפרשיהם, מדרשים, מכילתות... אין דבר בתורה שהוא לא יודע", והוא הפליא מאד מאד בשבחו של הרבי. הרב גורודצקי סיפר שהתפלא מאד לשמוע את זה, כי אז לא הכירו כל כך את הרבי, שהיה עדיין בחור צעיר.

כמובן שגם את הסיפור הזה כתבתי בפרק על הרבי בשמו של הרב גורודצקי, ושלחתי גם אותו אל הרבי. תוך זמן קצר קיבלתי טלפון מהרב חודקוב, והוא אמר לי שהרבי הורה להשמיט מהספר כמה עמודים, כשישה או שבעה עמודים שבהם הופיעו סיפורים שהפליאו בשבחו ובמעלתו של הרבי. הרבי כתב לו פתק וציין על הפתק "מהיר", וציין שזה "הכרחי" להשמיט את הקטעים הללו. הרבי מטבעו, עוד מצעירותו, היה ענוותן גדול. הוא סלד מדברים כאלו, ולא רצה שיתפרסמו. כך נאלצתי להוציא את הסיפור הזה ועוד כמה שהפליאו את גאונותו של הרבי בצעירותו, והפרק הזה התקצר. דיווחתי על כך לרבי, והוא היה שבע רצון.

חלפה כשנה וחצי מאז שהתחלתי בעבודה על הספר ובמשך הזמן הלך והצטבר אצלי חומר חדש. מטבע הדברים, עבודת העריכה לקחה זמן, וכך יצא שהוצאת הספר התעכבה

עוד ועוד. לקראת ראש חודש אדר תשל"ו (1976) קיבלתי מכתב מהרבי, ובתחתיתו הוסיף בכתב יד קודשו: "חבל במאד שמתארך כ"כ [כל כך] ברשימת-דברים ע"ד אאמו"ר [על דבר אדוני, אבי, מורי ורבי] כו'. ועד מתי? וכנראה שגם ליי"א ניסן (יום הולדתו של הרבי) לא יצא לאור!" מכך הבנתי עד כמה העניין דחוף לרבי.

אחרי שהספר יצא לאור סיפר לי המזכיר הרב בנימין קליין שכשהיה נכנס לרבי הוא ראה במשך חודשים שרק הספר הזה היה מונח על שולחנו.

אני לא יודע מה פתאום דווקא אני זכיתי לכתוב ספר זה על אביו של הרבי, אבל ב"ה שזכיתי. פעם לא הרגשתי טוב והתאשפזתי בבית הרפואה למשך כשבועיים, ובמהלכן חל כ' במנחם אב, יום היארצייט של רבי לוי יצחק. כתבתי לרבי פ"נ (פדיון נפש) וביקשתי ברכה לרפואה שלמה. הוספתי וצינתי "בפרט שזכיתי כמדומני לעשות לרבי נחת רוח בכתבת הספר על אביו". הרבי ענה בכתב ידו על המכתב עצמו ורשם ברכת רפואה שלמה, ואחרי המילים "נחת רוח" הוסיף הרבי את המילים "רב ביותר".

נו, מה צריך יותר מזה?

הרב נפתלי צבי גוטליב רואיין בביתו בביתר עלית, בחודש שבט, תשע"ד (2014).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< **תשמ"ח (1987)** — לכבוד שנת הקהל, אמר הרבי שיחה בכל ערב מימי חג החנוכה, כולל יום שישי, בסמיכות לכניסת השבת. בכל ערב שוחח הרבי על המשמעות של מספר הנרות שהודלקו באותו יום, וכן ביאר את ההוראה מהנשיא המוזכר בקריאת התורה של אותו יום.¹ כ"ז בכסלו

< **תש"נ (1989)** — לרגל מלאות ארבעים שנה לנשיאותו של הרבי, הופקה לראשונה חגיגת חנוכה בינלאומית בשם "חנוכה לייב". תחת הסיסמה "לראות ולהיראות" התאחדו באמצעות שידור לווייני כינוסים שנערכו בו זמנית בכותל המערבי בירושלים, מוסקבה, פריז ולונדון עם הכינוס המרכזי שהתקיים ב-770 בהשתתפות הרבי.² כ"ח בכסלו

1. יומן שנת הקהל, כסלו תשמ"ח
2. בית חיינו, גיליון כא (ה' טבת, תשי"ב)

לחיזוק התקשרות
לכ"ק אדמו"ר
הרוצה בעילום שמו

הפצת הגליון השבועי מתאפשרת על ידי הקדשות.
לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015